

Peklo na Zemi
aneb o existujících neviditelných věcech

=====

Život je nádherný, zalitý sluncem většinou tehdy, pokud nás někdo nebo něco netrápí, zvlášť, když v dnešní době komodita zvaná „dobré zdraví“ má pro část lidské populace prvořadý význam.

Můj příběh se odehrál jednoho podzimního listopadového dne, kdy se ráno zdálo, že bude všechno v pořádku a podaří se mi následující den zasadit česnek na své zahrádce. A jak už to tak někdy bývá, člověk plánuje, okolnosti obracejí jeho úmysl naruby ...

Odpoledne jsem vyrazila nakoupit základní potraviny, přitom jsem nějak jsem postřehla, že se mi obtížněji dýchá a celkově jsem se necítila ve své kůži. Dorazila jsem z nákupu domů a první dějství začalo ...

Spustila se mi rýma ze všech otvorů, co jen každý člověk na hlavě má (tedy kromě uší). To v důsledku způsobilo, že bylo nemožné dýchat nosem, ale jen otevřenou pusou. A aby to nebylo málo, v danou chvíli mne začalo intenzívně škrábat v krku. Studený proud vzduchu při vdechu přímo do plic poté začal dráždit mandle, jako bych stála venku v ledovém prúvanu. A zároveň se moje tělesná teplota přehoupla do červených čísel. Ať jsem pila vodu, minerálku, odstátý čaj pokojové teploty, ledový příval neustále oblažoval můj krk. Zkoušela jsem kloktat jodové preparáty i stříbro, bez účinku.

Rešila jsem otázku, jak se vypořít v posteli, když mi neustále teklo z nosu, oči a dýcháním skrz krk. Napadlo mne provizorní řešení – spát v sedě. Chuť a čich šly do háje, a co je zvláštní, pouze pocit hladu zůstal. Určitě každý někdy se stravoval s ucpaným nosem – no děs. Podařilo se mi do sebe dostat jen kousek rohlíku se smaženým vajíčkem ...

Teplota vesele stoupala až k hranici 39°C. V tom zoufalství jsem začala inhalovat mátu s eucalyptovým olejem. Mírně se to zlepšilo, ale na dlouhodobější účinek této aktivity jsem mohla zapomenout.

O spaní v noci ani nemluvě. Spánek střídavě v sedě v obýváku a na půlhodinu v ložnici vleže způsobil syndrom nespavosti. Ulehla jsem na jeden bok, do dvou minut jsem měla ucpaný nos a byla přinucena dýchat skrz krk, tím ho ještě víc dráždila. Takže jsem byla přinucena se posadit, vysmrkat a buď sedět čtyři hodiny, anebo si lehnout na druhý bok a počítat s tím, že se proces popsaný dříve bude opakovat. Vytvořily se velmi hutné hleny, které mi začaly připomínat husté lepidlo na tapety, které navíc násilím vykašlávám.

Proč to píší?

Důvodů je několik. V tuto chvíli jsem pochopila, jak takové nachlazení prožívají zástupci „silnějšího pohlaví“, když tvrdí, že je to konec světa. A řekla bych že i oprávněně.

Dalším důvodem je zachytit tento okamžik na papír, neboť si myslím, že to nikdo ještě takhle detailně nenapsal. Slouží to také pro ostatní čtenáře jako materiál ke studiu nemoci z nachlazení v současné době (pro porovnání před rokem 2019 a po něm), který ukazuje, že dříve nachlazení takto neprobíhalo. Normální bylo, že po třech, ev. sedmi dnech se člověk uzdravil bez nějakých jiných projevů nemoci. A to podotýkám, u člověka, který nepodstoupil injekční proces. Jak to probíhá u těch, kteří souhlasili s dobrovolným píchancem, se nejspíš dozvíte v nemocnicích.

Málokdo si to připustí, ale je to tak. Viry, ač jsou neviditelné, existují a jsou opravdu velmi inteligentní stvoření. Dokáží samostatně přemýšlet, volit strategii, komunikovat nejen mezi sebou, ale i s člověkem, u kterého právě jsou na návštěvě v roli parazita.

Jako důkaz č. 1 uvádím, že asi před 10 lety jsem jako naprosto zdravý jedinec potkala spolužačku ze studií. Ovšem s tou, se kterou se nekamarádila, neměly jsme si co říct. A sama jednoho dne se ke mne vehementně hlásila a přišla poměrně blízko do mého osobního prostoru. Po chvilkové zdvořilé debatě z ní vypadlo, že jede z práce, kde jsou všichni (včetně ní) nachlazení a že spěchá domů se vyležet. Zůstala jsem pať a došlo mi, že ten virus, co již měla v sobě – zřejmě záměrně vyhledával další své oběti, takže podvědomě přinutil spolužačku k tomu, aby se ke mne tak horlivě přihlásila ... Nutno říci, že byla bez viditelných příznaků. Logicky - člověk, kterému není dobře, společenské kontakty přece nevyhledává

Důkazem č. 2 je skutečnost, že moje onemocnění nevzniklo onen listopadový den najednou a spontánně i když to na první pohled tak vypadalo. Víím, že zhruba od září stejného roku jsem byla nejméně se

třemi nachlazenými osobami v kontaktu a navíc jsem pro kondici chodila do bazénu, kde se to viry jen hemží. Po každé návštěvě bazénu jsem byla přinucena intenzivně násilím vysmrkávat hustší hleny. Na takové konfrontace s viry (které žertem nazývám přírodním imunitním procesem) jsem byla vždycky připravena a provedla příslušná protipatření a nemoc neměla šanci propuknout. Viry, které postupně vnikly do mého nosu, po mém protipatření utlumily svoji aktivitu. Ovšem začátkem listopadu jsem se neuváženě napila trochu studené vody a do dvou dnů nastal poplach. Zřejmě se všechny druhy virů domluvily na rozhodujícím spouštěči k akci. V duchu si to představuji tak, že ty jednotlivé vrstvy virů seděly jako v čekárně na sliznicích nosu a očí, dokud k nim nevtrhl rozhodující faktor, který zavelel do útoku: A VŠICHNI NAJEDNOU!

Na světě existuje tisíc věcí, které pouhým okem nevidíme. O virech to platí dvojnásob. Stejně jako jsou dobří a špatní lidé, tak i viry můžeme takto dělit na již dva zmíněné tábory. Jak jednáme s lidmi, ať jsou takoví nebo onací, stejně tak musíme komunikovat i s viry, ideálně diplomatickou cestou. Určitě si tím usnadníme svůj život.

Přeji tedy vám všem hodně štěstí a pevné zdraví.

Dobry večer, přátelé!